

Politimeſtrene et almindeligt Tilhold om, at ſe efter, at diſſe Folk ikke befattede ſig med Dyr-lægepraxis, ſom de ikke havde Ret til. Miniſteriet ſvarede herpaa, at dertil fandt det ſlet ingen Anledning, da det ikke havde nogen Grund til at tro, at Politimeſtrene jo ikke nok paaſede paa, idet det iøvrigt henviſte til, at Dyr-lægepraxis i Almindelighed var fri med den nævnte Undtagelse, nemlig med Henſyn til Behandlingen af ſmitſomme Sygdomme. Dette var Miniſteriets Stilling i 1861, men i 1862 er Miniſteriet blevet lidt mere tvilſomt, idet det ſiger, at Spørgsmaalet om, hvorvidt uegaminerede Perſoner maa befatte ſig f. Ex. med Behandlingen af Sygdomme hos Heſte, henhører under Domſtolenes Afgjørelſe, men ſaa vidt jeg erindrer, antog det dog, at de kunde det. Nu er det jo en ganſke kuriøs Beſtemmelse, paa hvilken man grunder den Undtagelse, at uegaminerede Perſoner, alſaa Iſke-Dyrlæger, ikke maa befatte ſig med Heſte. Det er nemlig en Beſtemmelse, ſom findes i Fundatten for Veterinærſkolen af 23de Juli 1777 § 9, og ſom — jeg ſkal med den høitærede Formands Tilladelse oplæſe Beſtemmelsen — lyder ſaaledes: „Paa det at Grov-Smed Profeſſionen ikke herefter, ſom hidindtil, ſkulde aldeles forblendes med Kuur-Smedenes, ſaa maa fra denne Fundations Dato af ingen Grov-Smed, ſom herefter nebfætter ſig, tillades at befatte ſig med Beſlag eller Heſte-Kuurer, meget mindre ſom Kuur-Smed i Borens Tjeneste antages, medmindre han har lært ved Veterinær-Skolen, og derfra om ſin Duelig-hed erhvervet ſig Teſtimonium.“ I Kraft af denne temmelig forældede Beſtemmelse om, at Grovsmede ikke maa give ſig af med Heſtekure, drages den Slutning, at Andre heller ikke maa, ſkjøndt det udtrykkelig hedder: „Paa det at Grovsmedenes Profeſſion ikke herefter ſkulde aldeles forblendes med Kuur-Smedenes“; men at det ſkulde have Noget at beſtille med Veterinærelever, ſom hverken give ſig af med Grovsmeder eller Kleinſmedprofeſſionen, er ikke for andre Dødelige til at indſe. Imidlertid er der to Domſtole, ſom ere komne til det Reſultat, nemlig i Fyen en Underdomſtol og tillige Overretten, at i Kraft af denne Beſtemmelse af 1777 om Grovsmedens Udelukkeſe med Henſyn til Heſtekure, ſkulde Dyrlægerne have Eneret hertil. Det er alſaa en ny Indſkrenkning foruden den med de ſmitſomme Sygdomme, ſom de Uegaminerede efter Loven ikke maa have at gjøre med. Den paagjældende Mand har ſøgt Juſtizminiſteriet om at ſaae Ret til at appellere ſin Dom til Højſtret; Mulken er af ſaa lille Beſtaffenhed, at det ikke kan tillades, uden at Miniſteriet i ſaa Henſeende gjør Undtagelse. Men det har Juſtizminiſteren mærkelig nok ikke villet. (Nimæſtad: Spørgsmaalet er afgjort ved Højſtret). Der foreligger fra Overreſtſagsfører Bay en temmelig fylldig Udvikling, og han ſiger, at han ikke har kunnet

finde, at det er afgjort ved Højſtret. (Nimæſtad: Svornaar er den fra?) Den er af 7de Marts 1881, og man ſkulde ikke tro, der er ſaldet nogen Dom ſiden. (Larſen: Der er ſalden Højſtretsdom iſſor Eſteraar). Det har ikke foreligget for Udvalget, det har det ærede Medlem ikke kjennt, dengang vi forhandlede derom, thi da vare vi alle enige om, at vi ikke vidſte, der var ſaldet nogen. Jeg ſagde forøvrigt, ſom det ærede Medlem vil erindre, at jeg trode, at der var ſaldet Dom, men jeg blev inddegaet af Formanden i Udvalget og af Andre. Jeg har alſaa været rigtig underrettet, naar jeg trode, at der var ſaldet Dom, men jeg kunde ikke henviſe til hvilken, men nu kunne vi vel nærmere ſaae at høre, hvorledes den lyder. Det forekommer mig alſaa, at der er ſaameget mere Grund til at vedtage Flertallets Indſtilling og henviſe Sagen til Indenrigsminiſteren. Nu ſiger man, at Miniſteren kan ikke give en ſaadan Bevilling; ogſaa derom har man i Udvalget været meget i det Uviſe. I det forrige Udvalg havde vi Auditor Steffensen med, han kunde ikke klargjøre, om Miniſteren kunde give en ſaadan Bevilling eller ikke. I dette Udvalg mener nu et Mindretal, at Miniſteren ikke kan gjøre det; det har muligvis Ret, men derfor kan man godt vedtage Henviſningen. Selv om ſaa Miniſteren ſiger, at den Ret har han ikke, ſaa kan han dog, om han ellers ſamſtemmer med Sagen, maaſte finde ſig foranlediget til at fremkomme med et Lovforſlag. Udvalgets Flertal, ſom foreſlaar Henviſningen, ſiger heller ikke, at det ſkal ſke ved Bevilling — det er Udvalget temmelig ligegyldigt, hvorledes det ſker. Det gjør egentlig heller ikke Indſtilling for denne enkelte Veterinærelevs Vedkommende, men mener overhovedet, at denne Lovgivning, hvad enten den gaar i den ene eller den anden Retning, er ſaa forældet, at den trænger til et Gjennemſyn. Jeg ſkal ſige en Grund til for mit Vedkommende til Henviſningen: Folkethinget har med ſtor Majoritet tidligere vedtaget Henviſningen. Nogle nye Medlemmer ere komne ind, ſom ikke ere bundne, men fra ſelve Udvalget er der ikke fremkommet andet Nytt end, at et Par Dyrlæger have afgivet den Erklæring, at de ikke finde, at der er Erang til at ſaae denne Veterinærelev til at kure Dyr; men Befolkningen i det vedkommende Sogn, i Horne Sogn, ſiger det Modſatte og ligeledes en Kreaturforklaring, og diſſe Erklæring have 110 Underſkrifter, og deriblandt er der 6 Sogneraadsmedlemmer og Sognefogden, ligesom ogſaa den Vedkommende er anbefalet baade af Præſt og af Degn, og hvad kan man vel ſaa forlange mere? Alſaa, naar vi foreſlaa Henviſningen, er det dels for at blive ved, hvad Folkethinget tidligere vedtog, dels for derved at tilkjendegive, at hvad enten Miniſteren har den nævnte Ret eller ikke, finde vi, at den paagjældende Lovgivning kan trænge